

DRAUDZE UN EVANĢĒLIJS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Gal. 6:1-10, Mat. 18:15-17, 1. Kor. 10:12, Rom. 15:1, Jāņa 13:34, Lūk. 22:3.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, īpaši tiem, kas ticībā pieder pie mūsu saimes.” (Gal. 6:10)

Daži kartupeļu audzētāji izdomāja paglabāt lielākos kartupeļus sev, bet sēklai izmantot mazākos. Pēc dažiem neveiksmīgiem gadiem viņi atklāja, ka daba ir samazinājusi viņu kartupeļus līdz marmora bumbiņu lielumam. Šī neveiksme iemācīja zemniekiem svarīgu dabas likumu.

„Nevar paturēt vislabāko sev un pārpalikumu izmantot sēklai. Dzīvības likums nosaka, ka raža atspoguļo sēju.”

„Vēl joprojām ir izplatīta mazu kartupelišu stādīšana. Mēs paņemam dzīves lielās lietas sev un stādām pārpalikumu. Mēs gaidām, ka kāda traka garīgo likumu manevra rezultātā mūsu savtība tiks atalgota ar nesavtību.” (Starptautiskais studentu brālības izdevums, 2007. gada marts)

Pāvils izmantot šo principu Gal. 6:1-10. Tā vietā, lai draudzes locekļi „savā starpā kostos un ēstos” (Gal. 5:15, RV), draudzei vajadzētu būt vietai, kur Gars vada pie citu pacelšanas augstāk par sevi. Izpratnei par to, ka mēs tiekam glābti žēlastībā, vajadzētu padarīt mūs pazemīgus un pacietīgākus, kā arī līdzjūtīgākus savā izturēšanās veidā pret citiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 23. septembrī.

Atjaunojot kritušo

Lai gan Pāvils daudz sagaida daudz no kristīgās dzīves rakstura (Gal. 5:16), viņa padoms ticīgajiem Galatijā ir arī atsvaidzinoši reālistisks. Cilvēki nav pilnīgi, un pat visvairāk nodevušies kristieši nav imūni pret kļūdām. Grieķu valodā Pāvila vārds Gal. 5:16 norāda, ka viņš redz situāciju, kas draudzē reizēm var viegli izcelties. Pāvils sniedz galatiešiem praktisku padomu, kā rīkoties šādā situācijā, ja tāda gadās.

Kā vajadzētu rīkoties kristietim, ja ticības biedrs uzvedas grēcīgi? Gal. 6:1, Mat. 18:15-17. _____

Lai gūtu labumu no Pāvila padoma Gal. 6:1, mums ir jāsaprot, kāda tieši bija attiecīgā situācija. To atklāj divi vārdi, kas lietoti teikuma pirmajā pusē. Pirmais vārds ir „pienākts” vai „pieķerts”. Burtiski tas nozīmē „notvert”, „panākt”, „pārsteigt”. Konteksts un atšķirīgās nianse, kas asociējas ar šo vārdu, norāda, ka Pāvils domāja par diviem aspektiem. Tas attiecas ne tikai uz ticības biedru, kurš pieķer citu ticīgo kādā nepareizā rīcībā, bet arī uz pašu procesu, kurā cilvēks atrod sevi „pārsteigtu” uzvedībā (skat. Sak. 5:22), no kuras viņš vislabākajos apstākļos būtu izvēlēties izvairīties.

Varbūtību, ka nepareizā rīcība, par ko runā Pāvils, nav tīša, pierāda viņa lietotā terminoloģija. Vārds, kas tulkots kā „pārkāpums” vai „grēks” un kas nāk no grieķu vārda “paraptoma”, neattiecas uz tīšu grēku, bet drīzāk uz kļūdu, klupienu vai nepareizu soli. Tālākais iegūst īpašu nozīmi Pāvila iepriekšējo komentāru par „staigāšanu” Garā gaismā. Lai gan tas nekādā ziņā neattaisno cilvēka kļūdu, tas padara skaidru, ka Pāvils nerunā par izaicinošu grēku (1. Kor. 5:1-5).

Pareiza reakcija šajos apstākļos nav nosodījums, sods, atraidīšana, bet atjaunošana. Grieķu vārds, kas tulkots kā „izlabot”, ir „katartizo” un nozīmē „remontēt, lāpīt, labot”. Jaunajā Derībā tas ir lietots kā „lāpīt” tīklus (Mat. 4:21), un grieķu literatūrā tas kā medicīnas termins apraksta lūzuša kaula ārstēšanas procesu. Tieši tāpat mums nevajadzētu pamest ticības biedru, kas ir kritis un salauzis kāju - kā Kristus miesas locekļiem mums vajadzētu maigi rūpēties par saviem brāļiem un māsām Kristū, kas var kļūpt un krist mūsu kopīgajā ceļā uz Dieva valstību.

Kāpēc mēs tik bieži runājam sliktu par cilvēku, uz kuru dusmojamies, ļaujoties dusmu uzplūdam pret šo personu vai pat kaļam atreibības plānus, nevis praktizējam Mat. 18:15-17? _____

Sargies no kārdināšanām!

„Tad Nātāns teica Dāvidam: ‘Tu esi tas vīrs!’” (2. Sam. 12:7)

Pāvila vārdu nopietnība Gal. 6:1 – sargāt savu dzīvi, lai arī paši nekrītam kārdināšanā, – arī ir jāņem vērā. Tas, ka aiz Pāvila padoma stāv neatliekamība un personīgas rūpes, ir redzams veidā, kā viņš izsaka savu aicinājumu. Vārds, kas tulkots kā „lūkojiet” vai „rūpējieties”, burtiski nozīmē „skaties uzmanīgi” vai „pievērs rūpīgu uzmanību” (salīdzini Rom. 16:17, Fil. 2:4). Tātad, citiem vārdiem, Pāvils pasaka, lai „skatāties uzmanīgi uz sevi”, vai arī mūs pārsteigs grēks. Lai izgaismotu šo brīdinājumu, Pāvils pāriet no otrās personas daudzskaitļa („jūs”) Gal. 6:1 sākumā uz otrās personas vienskaitli („tu”) panta otrajā daļā. Tas nav vispārīgs brīdinājums, kas attiecināms uz visu draudzi. Tas ir personīgs brīdinājums, uzrunājot katru draudzes locekli atsevišķi.

Pāvils skaidri nenorāda, no kāda rakstura kārdinājumiem viņš tik stingri brīdina galatiešus. Varbūt viņš nedomā kādu specifisku pārkāpumu, bet vienkārši runā par bīstamību iekrist tajā pašā grēkā, no kura viņi cenšas atgriezt kādu citu brāli vai māsu. Vienlaikus viņa vārdi Gal. 5:26 par kļūšanu augstprātīgiem brīdina kristiešus no sajūtas, ka viņi kaut kādā veidā garīgi ir pārāki par tiem, kurus viņi cenšas dabūt atpakaļ uz ceļa.

Kāpēc Pāvilam vajag brīdināt galatiešus no garīga lepnuma? Pārdomā 1. Kor. 10:12, Mat. 26:34, 2. Sam. 12:1-7. _____

Vienas no lielākajām kristieša gājuma briesmām ir garīga lepnuma izjūta, kas liek mums domāt, ka mēs kaut kā esam imūni pret noteikta veida grēkiem. No tā atjēgties mums var palīdzēt fakts, ka mums visiem ir viena un tā pati grēcīgā daba – daba, kas ir ienaidā ar Dievu. Tāpēc bez Dieva Gara savaldošā spēka mēs iekristu jebkurā grēkā, kas nāktu mūsu priekšā. Šāda mūsu patiesā stāvokļa apzināšanās ārpus Kristus var pasargāt mūs no paštaisnības grēka, kā arī dot mums lielāku līdzjūtību pret citiem, kas kļūdās.

Cik reizes tu esi pieķēris sevi, nosodot citus (varbūt tas noticis tikai tavā sirdī) par grēkiem, kuros kādu dienu esi pats izrādījies vainīgs? _____

Nastu nešana (Gal. 6:2-5)

Kādas instrukcijas Pāvils vēl sniedz ticīgajiem Galatijā, papildus kritušo atgriešanai? (Gal. 6:2-5; skat. arī Rom. 15:1, Mat. 7:12). _____

Grieķu vārds, kas Gal. 6:5 tulkots kā „nasta”, ir „baros”. Tas burtiski attiecas uz lielu smagumu vai kravu, ko kādam ir jānes garu ceļu. Bet, laikam ejot, šis vārds ir kļuvis par metaforu, kas apzīmē jebkura veida grūtības vai sarežģījumus, piemēram, kad karstā dienā visu dienu jāstrādā (Mat. 20:12). Lai gan tiešais konteksts Pāvila pavēlei „nesiet cits cita nastas” noteikti ir saistīts ar morālo pārkāpumu, par ko lasām iepriekšējā pantā, nastu nešanas ideja, kas ir viņa prātā, ir daudz plašāka. Pāvila norādījumi atklāj garīgu ieskatu par kristieša dzīvi, ko nevajadzētu atstāt neievērotu.

Pirmkārt, kā min Timotejs Džordžs, „visiem kristiešiem ir nastas. Mūsu nastas var atšķirties pēc lieluma un pēc asuma, un tās atšķirsies pēc veida – atkarībā no mūsu dzīves likteņa. Dažiem tā ir kārdināšanu nasta un morālo pārkāpumu sekas, kā lasām 1. pantā. Citiem tā var būt fiziska slimība vai garīgi traucējumi, vai laulības krīze, vai arī bezdarbs, vai dēmonu uzbrukumi, vai citādāka nasta. Bet neviens kristietis nav atbrīvots no nastām.” (“Galatieši”, 413. lpp.)

Otrkārt, Dievs nav paredzējis, ka mums būtu jānes visas savas nastas vieniem. Diemžēl mēs bieži esam drīzāk labprātīgi palīdzēt citiem nest viņu nastas, nevis ļaut citiem palīdzēt mums. Pāvils nosoda šādu pašpietiekamības attieksmi (Gal. 6:3) kā cilvēka lepnumu, kad mēs atsakāmies atzīt, ka arī mums ir vajadzības un saguruma brīži. Šāds lepnums mums ne tikai nolaupa citu atbalstu, bet arī traucē citiem veikt kalpošanu, uz ko Dievs viņus ir aicinājis.

Visbeidzot, Dievs aicina mūs nest cits cita nastas, jo Dieva palīdzība atklājas mūsu darbībā. Šis uzskats ir balstīts uz faktu, ka draudze ir Kristus miesa. Ilustrāciju tam atrodam Pāvila vārdos: „Dievs, kas dod iepriecīgu pazemīgajiem, iepriecināja arī mūs ar Tita ierašanos.” (2. Kor. 7:6) Ievēro, ka “Dieva iepriecīgu Pāvilam nenāca kā atbilde uz viņa personīgo lūgšanu vai gaidīšanu uz Kungu, bet tā nāca no drauga sadraudzības un no viņa atnestajām labajām ziņām. Cilvēcīga draudzība, kurā mēs nesam cits cita nastas, ir daļa no Dieva nodoma ar Saviem ļaudīm.” (Džons R. V. Stots „Vēsts galatiešiem”, 158. lpp.)

Kas tevi attur no palīdzības meklēšanas – lepnums, kauns, uzticības trūkums, pašpietiekamības sajūta? Varbūt tev vajadzētu uzmeklēt kādu, kam tu varētu uzticēties un saņemt palīdzību nastu nešanā? _____

Kristus likums (Gal. 6:2-5)

Nastu nešanu Pāvils saista ar Kristus likuma piepildīšanu. Ko viņš domāja ar „Kristus likumu”? Gal. 5:14, 6:2, Jāņa 13:34, Mat. 22:34-40. _____

Nekur citur Bībelē neparādās Pāvila lietotā frāze „Kristus likums” („ton non tou Christou”), lai gan līdzīgu izteicienu viņš lieto 1. Kor. 9:21 („ennomos Hristū”). Šīs frāzes unikālums ir radījis veselu rindu dažādu interpretāciju. Daži ir kļūdaini uzstājuši, ka šis ir pierādījums tam, ka Dieva likums, kas dots pie Sinaja, ir aizstāts ar citu likumu, ar Kristus likumu. Citi apgalvo, ka šis „likums” vienkārši ir „princips” (skat. Rom. 7:21) ar nozīmi, ka, nesot cits cita nastas, mēs sekojam Jēzus piemēram. Pēdējais skaidrojums ir gana vērtīgs, tomēr konteksts un ar Gal. 5:4 līdzīgā terminoloģija norāda, ka „Kristus bauslības piepildīšana” ir vēl viena atsauce uz Mozus likuma piepildīšanu caur mīlestību. Jau iepriekš šajā vēstulē Pāvils parādīja, ka Kristus nākšana neatcēla morāles likumu. Bet morāles likums, ja to saprot mīlestības kontekstā, turpina spēlēt nozīmīgu lomu kristieša dzīvē. Tas ir atklāts tajā, ko Jēzus mācīja savas šīs zemes kalpošanas laikā un ko viņš arī praktizēja savā dzīvē un pat nāvē. Nesot citu nastas, mēs ne tikai sekojam Jēzus pēdās, bet arī piepildām likumu.

Vēl viens jautājums, kas rodas šo pantu dēļ, ir šķietamā pretruna starp Gal. 6:2 un 6:5. Tomēr šī problēma ir viegli atrisināma tiem, kas zina, ka Pāvils, lai aprakstītu divas dažādas situācijas, mēdz lietot divus dažādus vārdus. Kā mēs jau redzējām, vārds, kas 2. pantā ir nasta („baros”), attiecas uz smagu kravu, kas kādam ir jānes, veicot lielu attālumu. Vārds „phortion” 5. pantā tomēr attiecas uz kuģa kravu, kareivja mugursomu vai pat bērnu mātes miesās. Ja pirmās nastas ir iespējams nolikt malā, ar pēdējām to nevar izdarīt. Grūtniecei pašai jānes savs bērns. Šis piemērs norāda, ka ir nastas, ko cilvēki var palīdzēt mums nest, un ir tādas nastas kā, piemēram, vainas apziņa, ciešanas un nāve, ko neviens cilvēks nevar nest cita vietā. Tajās mums ir pilnīgi jāpaļaujas tikai uz Dieva palīdzību (Mat. 11:28-30).

Dažas nastas nest tev var palīdzēt citi cilvēki, bet citas tev ir jāpienes Kungam vien. Kā tu vari iemācīties nodot Kungam tās nastas, kuras pats vienkārši nespēj panest? _____

Sēšana un pļaušana (Gal. 6:6-10)

Gal. 6:7 vārds, kas tulkots kā „apsmieties” („mukterizo”), Jaunajā Derībā parādās tikai šajā vietā, lai gan tas bieži ir Vecās Derības grieķu tulkojumā. Burtiski tas nozīmē „nicinājumā pacelt degunu”. Vecajā Derībā tas parasti attiecas uz Dieva praviešu nicināšanu (2. Kor. 36:16, Jer. 20:7) un vienreiz ir lietots, lai ainotu sacelšanās attieksmi pret Dievu (Ec. 8:17). Pāvils grib pateikt, ka cilvēki var ignorēt Dievu vai pat noniecināt Viņa likumus, bet ne Viņu apmullot. Viņš ir tiesnešu Tiesnesis, un beigās visiem būs jāsamaksā par savu rīcību.

Izlasi Gal. 6:8. Ko Pāvils šeit domā? Kādus piemērus tu vari atrast Bībelē par cilvēkiem, kas sēj miesā, un tiem, kas sēj Garā? (Skat. piemēram, Ap. d. 5:1-5, Lūk. 22:3, Dan. 1:8, Mat. 4:1.) _____

Pāvila metafora par sēšanu un pļaušanu nav unikāla. Tā ir sena dzīves realitāte, kas bieži parādās daudzos senos sakāmvārdos. Tomēr svarīgi ir tas, kā to Pāvils izmanto, lai ilustrētu savu iepriekšējo komentāru par miesu un Garu. Džeimss D. G. Dans saka: „Mūsdienu ekvivalents šim sakāmvārdam ir, ka mēs varam brīvi izvēlēties, bet mēs neesam brīvi izvēlēties savas izvēles sekas.” („Galatieši”, 330. lpp.)

Lai gan Dievs ne vienmēr atbrīvo mūs no grēka sekām uz šīs zemes, mums nevajadzētu krist izmisumā, ja esam izvēlējušies kaut ko sliktu. Mēs varam priecāties, ka Dievs ir piedēvis mūsu grēkus un pieņēmis mūs par Saviem bērniem. Mums vajadzētu gūt labumu no iespējām, kādas mums ir tagad, lai ieguldītu tajā, kas nesīs dievišķu pļauju.

Gal. 6:10 ilustrē domu, ka „kristīgajai ētikai ir divkāršs fokuss: viens ir universāls un visaptverošs – „darīsim labu visiem cilvēkiem”. Otrs ir īpašs un specifisks – „sevišķi ticības biedriem”. Pāvila universālais aicinājums bija balstīts uz faktu, ka visi cilvēki visur ir radīti Dieva līdzībā un tāpēc ir bezgala dārgi Viņa acīs. Vienmēr, kad kristieši aizmirst šo pamatinformāciju, viņi noteikti kļūst par kritušiem upuriem tādiem aptumšojošiem grēkiem kā rasisms, seksisms, tribālisms, klasisms un tūkstošiem citu fanātismu, kas ir kaitīgi ietekmējuši cilvēci no Ādama un Ievas laikiem līdz pat mūsdienām.” (Timotejs Džordžs „Galatieši”, 427., 428. lpp.)

Tu sēj vai nu labu, vai ļaunu. Paskaties uz sevi. Kādu ražu tu vāksi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Dieva Gars tur Jaunumu sirdsapziņas kontrolē. Kad cilvēks slavina sevi vairāk nekā Gara ietekmi, viņš vāc nekrietnības ražu. Uz šādu cilvēku Garam ir arvien mazāka un mazāka ietekme, lai atturētu viņu no nepaklausības sēklu sēšanas. Brīdinājumiem ir arvien mazāk un mazāk spēka pār viņu. Viņš pakāpeniski zaudē dievbijību. Viņš sēj miesā un pļaus samaitātību. Raža, kas izaugusi no viņa paša sētajām sēklām, ienākas. Viņš nicina Dieva svētos baušļus. Viņa miesas sirds kļūst par akmens sirdi. Pretošanās patiesībai nostiprina viņu netaisnībā. Bezlikumība, noziegumi un vardarbība dominēja senajā pasaulē tāpēc, ka cilvēks bija sējis Jaunuma sēklas.

Visiem vajadzētu zināt par līdzekļiem, kas iznīcina dvēseli. Tas nenotiek tāpēc, ka Dievs būtu izdevis kādu dekrētu pret cilvēku. Viņš nepadara cilvēku garīgi aklu. Dievs dod pietiekamu gaismu un pierādījumus, lai padarītu cilvēku spējīgu atšķirt patiesību no maldiem. Bet viņš nespiež cilvēku pieņemt patiesību. Viņš dod brīvību izvēlēties labo vai ļauno. Ja cilvēks pretojas pierādījumiem, kas ir pietiekami, lai vadītu viņa spriedumu pareizā virzienā un vienreiz izvēlas ļauno, tad otrreiz viņam to būs daudz vieglāk izvēlēties. Trešoreiz viņš vēl dedzīgāk atraus sevi no Dieva un izvēlēsies nostāties sātana pusē. Un šādi viņš turpinās, līdz kamēr būs nostiprinājies ļaunajā un ticēs meliem, ko viņš būs lolojis kā patiesību. Šo ražu būs izaudzējusi viņa pretošanās (MS 126, 1901).“ ("SDA Bībeles komentāri", 6. sēj., 1112. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko praktiski nozīmē „atgriezt” jeb atgūt ticības biedru, kurš ir kritis grēkā? Kā izdarītais grēks ietekmē atjaunošanas procesu? Vai atjaunošana nozīmē, ka viss būs tāpat kā agrāk? Pārrunājiet!
2. Kā kristietis var zināt, kad viņam vajadzētu censties kādam palīdzēt, ja jau ir nastas, kas cilvēkiem ir jānes pašiem (Gal. 6:5)?
3. Kā tava draudze vērtē Pāvila padomus Gal. 6? Ko tu personīgi vari darīt, lai kaut ko mainītu šajā ziņā?

KOPSAVILKUMS:

Uz Dieva klātbūtni starp Viņa ļaudīm norāda Kristum līdzīgs gars, kas atklājas draudzē. To var redzēt piedošanas un atjaunošanas garā, kas izplešas pār tiem, kas kļūdās, savstarpējā palīdzībā pārbaudījumu brīžos un apzinātos laipnības darbos, kas tiek parādīti ne tikai savstarpējās attiecībās, bet arī pret neticīgajiem.